

i sin Tid skete Retskrænkelse, en Indignation, som havde slumret i mange Aar, men nu var vakt til Live ved det Referat, der i „Ekstrabladet“ var givet af Dr. Sylows Udtalelser“. Og det ærede Medlem fra Bælum er jo fra den Egn, hvor den paagældende Mand, Mathiesen, boede og bor den Dag i Dag. Vedkommende Mand var bleven sigtet for to af de værste Forbrydelser i Straffeloven, nemlig for forsættigt Drab, altsaa for Mord, og for Ildpaasættelse, og det havde vakt stort Røre paa vedkommende Egn, at Birkedommer Sylow under den Forundersøgelse, der fandt Sted, havde tilføjet Manden en Lusing. Det var det, som den Gang vakte Indignation. Ingen vil heller bestride, at denne Indignation var fuldt berettiget. Det ærede Medlems Indignation var nu bleven vakt til Live igen ved det Referat, som i „Ekstrabladet“ var givet af Dr. Sylows Udtalelser, og det ærede Medlem har senere bekræftet, at saaledes forholder det sig.

Det var det første, og saa gik jeg videre: „Men selvfølgelig vil jeg undersøge, hvorledes det forholder sig med den ca. 20 Aar gamle Sag, og jeg har derfor straks givet Ordre til, at Akterne skulle skaffes mig“. Saaledes udtalte jeg mig, og jeg har handlet derefter, jeg har faaet Akterne, og jeg har læst dem alle igennem. Saa sagde jeg videre: „Dernæst vil jeg afkræve Birkedommer Sylow en Erklæring om, hvorvidt han virkelig har udtalt sig som i „Ekstrabladet“ angivet, men indtil jeg faar hans Godkendelse, vægrer jeg mig stadig ved at tro paa, at en dansk Dommer og Politimester i Aaret 1911 kan have brugt de paagældende Udtalelser, der kunne opfattes som saarende for en stor Del af den danske Befolkning.“ Det har jeg ogsaa gjort, jeg har afkrævet Birkedommer Sylow en saadan Erklæring, og jeg har faaet en saadan Erklæring fra ham. Og derefter handlede jeg ogsaa i Overensstemmelse med mine Udtalelser, idet jeg saa tilkendegav Birkedommer Sylow, at „Ministeriet maa i høj Grad beklage, at Politimesteren ved den Maade, hvorpaa han til en Bladmand har omtalt sin dadelværdige Adfærd, har tilsidesat det Hensyn, som han er sin daværende og nuværende Stilling skyldig“. Ministeriet udtalte altsaa netop en Beklagelse af, at han havde kunnet udtale sig om sin Optræden den Gang paa en saadan Maade og tilsidesætte de Hensyn, som han er sin nuværende og daværende Stilling skyldig. Den sidste Sætning af det, der endnu er

tilbage af min nævnte Udtalelse fra Finanslovens første Behandling: „Jeg tror nemlig, at det er denne Udtalelse, som mere end selve den gamle Sag har vakt den Harme, som ubestridelig føles i Øjeblikket mod Birkedommer Sylow Landet over“, har det ærede Medlem bekræftet Rigtigheden af, og det samme gælder, tør jeg nok sige, den første Sætning, nemlig at det ikke er saa meget selve den gamle Sag som den Maade, hvorpaa Udtalelsen er falden, der er Aarsag til den Harme, der har rejst sig mod Birkedommer Sylow.

Man har nu rettet Angreb mod mig paa to Punkter. For det første har man sagt: Hvorfor har Ministeriet ikke ladet Birkedommer Sylow tiltale for den Overtrædelse af Straffeloven — for det er ubestridelig en Overtrædelse af Straffeloven —, han har gjort sig skyldig i i 1889? Og for det andet har man spurgt: Hvad har Ministeren foretaget sig i Anledning af Sylows Udtalelse? Om det første Punkt: Hvorfor Sylow ikke er bleven sat under Tiltale, skal jeg sige, at det er 22 Aar, siden den paagældende Handling er foretagen, og saa kommer det til, at Birkedommer Sylow i den Erklæring, som han afgav, og som jeg efter Opfordring senere skal oplæse, udtrykkelig anførte, at i 1889 tilstillede han Justitsministeren eller Justitsministeriet en Beretning om, hvad der var passeret, og bad om, at Sagen maatte blive indanket for Højesteret, for at han kunde tage Følgerne. Nu mener jeg, at naar han i 1889 henstillede til Ministeriet, at han for rette Forum, for en overordnet Domstol maatte blive dragen til Ansvar for sin Handling, bør der, selv om Justitsministeriet juridisk set — og det er ubestrideligt — i saa Henseende nu staar fuldstændig frit, ikke være Tale om at rejse Tiltale 22 Aar efter. Jeg siger, at Ministeriet staar juridisk frit, thi den juridiske Side af Sagen er, at Justitsministeriet, naar det har afsagt en formel Resolution, gaaende ud paa, at der ikke skal aktioneres, ikke staar frit, thi saa har Paatalemyndigheden erklæret sig, og naar der ikke fremkommer noget nyt ud over det oplyste, vil Dommen fra Højesterets Side blive en Frifindelsesdom. Altsaa, juridisk set staar man frit. Men man stod ogsaa frit den Gang. Man rejste ikke Paatale til Trods for Birkedommer Sylows egen Indstilling i saa Henseende, og saa synes jeg, at Ministeriet ikke senere, navnlig ikke 22 Aar senere, kan tage det paagældende Spørgsmaal op.

Dertil kommer saa yderligere, at der